



ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΑ
ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

με Βιοσκόρπια

ΛΑΝΣΑΛΙ



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ερωτεύτηκα την ελπίδα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: I fell in love with hope
Από τις Εκδόσεις Emily Bestler Books/Atria, Ν. Υόρκη 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lancali
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μυρσίνη Γκανά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ιωάννα Ανδρέου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: James Iacobelli
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Lancali, LLC, 2022

Published by agreement with Folio Literary Management, LLC and Iris Literary Agency.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Miguel Rodrigues Batista και Getty Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2024

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5513-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΑ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

μεταφράση

LANCALI

Μετάφραση: Μυρσίνη Γκανά



*Στο δικό μου Σαμ
και σε όλους στον κόσμο που έχουν
ανάγκη να αισθανθούν λιγότερο μόνοι*

Πρόλογος

ΑΥΤΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ παίρνει κομμάτια της καρδιάς μου και τα απλώνει στο χαρτί. Είναι γραμμένη από την οπτική γωνία ενός παντογνώστη αφηγητή, είναι μια εξερεύνηση της φιλίας, της αμαρτίας, της ασθένειας, της αγάπης και όλων όσα μας κάνουν ανθρώπους.

Αυτές οι σελίδες είναι γεμάτες από πραγματικές αναμνήσεις που παίρνουν τη μορφή διαφορετικών χαρακτήρων, παρόμοιων τόπων και ίδιων ιδεών. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι πολλές από τις τεχνικές λεπτομέρειες των ασθενειών απεικονίζονται σε αυτό το μυθιστόρημα με τρόπο που δεν αντιστοιχεί στην πραγματικότητα και δεν θα πρέπει να αντιμετωπιστούν ως ιατρικά ελεγμένες πληροφορίες.

Αυτή η ιστορία περιλαμβάνει ενδοοικογενειακή βία, διατροφικές διαταραχές, σωματικό εκφοβισμό, αυτοτραυματισμό, αυτοκτονία, βιασμό, κατάθλιψη, άγχος και γλαφυρές περιγραφές ασθενειών.

Οι αυτοάνοσες διαταραχές είναι κάτι πολύ δύσκολο για όποιον τις παρακολουθεί απέξω, και ακόμη περισσότερο για όσους τις βιώνουν. Πρόκειται για ένα ευρύ φάσμα, ένα εκκρεμές που ταλαντεύεται από το χρόνιο στο μοιραίο. Η μεγάλη πλειονότητα των ανθρώπων με αυτοάνοσα νοσήματα πιθανό-

τατα θα ζήσει μια φυσιολογική ζωή. Μια μικρή μειοψηφία δεν θα τα καταφέρει.

Αυτή η ιστορία είναι και για τις δύο κατηγορίες. Είναι για όλους όσοι γνωρίζουν τη μοναξιά και για όλους όσοι αναζητούν τον εαυτό τους.

Ελπίζω να βρείτε ένα κομμάτι του εαυτού σας στους ήρωες Σαμ, Χικάρι, Νίο, Σόνι και Κερ, όπως εγώ.

πριν

Ο ΕΡΩΤΑΣ της ζωής μου θέλει να πεθάνει. Είναι τραγικό όταν το λες φωναχτά. Όχι. Ίσως όχι τραγικό. Ίσως άδικο μόνο. Αλλά καθώς ξεκινάτε αυτή την ιστορία, νομίζω θα διαπιστώσετε ότι οι τραγωδίες και οι αδικίες συνήθως βρίσκονται κάτω από την ίδια στέγη.

Προτού ο έρωτας της ζωής μου αποφασίσει ότι δεν ήθελε να ζει άλλο, μου είπε ότι τα αστέρια μάς ανήκουν. Περνούσαμε κάθε νύχτα μαζί, με τα σώματά μας αγκαλιασμένα απαλά στα σκληρά κεραμίδια της στέγης, μαθαίνοντας απέξω τα μοτίβα του ουρανού. Έτσι, ακόμα και καθώς έφθινε, καθώς το σώμα του γινόταν λιγότερο σώμα και περισσότερο πτώμα, πίστευα ότι τα αστέρια μας θα του έδιναν πίστη. Πίστευα ότι θα τον κρατούσαν ζωντανό για όσο διάστημα μπορούσε να κοιτάζει ψηλά και να βλέπει ότι δεν είχαν πέσει.

Απόψε, εκείνος κι εγώ στεκόμαστε σε μια γέφυρα, ενώ το ποτάμι κυλάει σκοτεινό και οι λάμπες του δρόμου ρίχνουν ένα χρυσό φωτοστέφανο στα μουδιασμένα από το κρύο του χειμώνα δάχτυλά μας.

«Είσαι θυμωμένος μαζί μου;» τον ρωτάω, γιατί απόψε του λέω την αλήθεια. Του λέω την αλήθεια για μένα, την αλήθεια που δεν λέω σε κανέναν, το μυστικό που με κάνει να διαφέρω

από όλους όσους γνωρίζει. Την πετάω σαν λάσο γύρω από τον λαιμό του, ένα σωσίβιο, κάτι που θα τον συγκρατήσει από το να κάνει το ύστατο βήμα στο σκοτάδι.

Κουνάει αρνητικά το κεφάλι του, σφίγγοντας το κάγκελο. «Είμαι περίεργος». Τα μάτια με τις κίτρινες ανταύγειες, μέσα στα οποία πάντα χανόμουν, βρίσκουν τα δικά μου. «Πώς νιώθεις; Με αυτό που είσαι;»

«Νιώθω σαν να έχω κλέψει» λέω. «Σαν αυτό το σώμα να μην είναι πραγματικά δικό μου».

Οι εξομολογήσεις μπορεί να είναι σκληρές και σοκαριστικές, αλλά η δική μου είναι τρυφερή. Η αλήθεια για το τι είμαι δεν βγάζει νόημα, αλλά δεν χρειάζεται να βγάζει νόημα. Εκείνος το ξέρει αυτό. Είναι άρρωστος από τότε που γεννήθηκε. Το να είσαι άρρωστος σε διδάσκει ότι οι αιτίες είναι απλώς αποτυχημένες απόπειρες να δικαιολογήσεις την κακοτυχία. Σου δίνουν μια ψευδαισθήση του *γιατί*, αλλά το *γιατί* είναι μια ερώτηση που κάνει φασαρία, ενώ ο θάνατος είναι ήσυχος.

«Με πιστεύεις;» ρωτάω.

Κατανεύει.

«Με αγαπάς ακόμα;»

«Και βέβαια σ' αγαπώ ακόμα». Αναστενάζει, πιάνει το πρόσωπό μου στα χέρια του και με τον αντίχειρα χαϊδεύει το μάγουλό μου.

Χαμογελάω.

Η αγάπη μάς ενώνει. Η αγάπη μάς έκανε να προσποιούμαστε.

Ως παιδιά, προσποιούμασταν ότι το νοσοκομείο ήταν ένα κάστρο κι εμείς ήμασταν οι ιππότες του. Παιζαμε χαρτιά στη σκοπιά και με άφηνε να κερδίζω κάθε φορά. Τρώγαμε στο ισόγειο, κι εκείνος σκαρφιζόταν ιστορίες για τους κοινούς θνητούς με τις ρόμπες που περνούσαν. Κοιμόμασταν στο ίδιο κρεβάτι, κι εκείνος μου έλεγε ψιθυριστά για τις περιπέτειες που μας

περίμεναν έξω από τα τείχη του παλατιού. Μετά με φιλούσε γιατί ήμασταν μόνοι και ο ένας του άλλου και όλα ήταν εντάξει.

Έπρεπε να προσποιούμαστε.

Ο αέρας ήταν απλώς αραιός. Γι' αυτό οι πνεύμονές του δεν κατάφερναν να εισπνεύσουν αρκετό. Ήταν απλώς στενοχωρημένος εκείνη την ημέρα. Γι' αυτό η καρδιά του δεν μπορούσε να χτυπάει μόνη της. Ήμασταν απλώς κουρασμένοι. Γι' αυτό οι μύες του δεν άντεχαν πια και σωριαζόταν στην αγκαλιά μου.

Περάσαμε όσο καιρό ζούσαμε μαζί προσποιούμενοι, αλλά αν προσποιείσαι για πολύ καιρό, η πραγματικότητα σου θυμίζει με τον έναν ή τον άλλον τρόπο ότι δεν της αρέσει να την προσβάλλεις.

Απόψε, τσακωθήκαμε. Τσακωθήκαμε όπως δεν είχαμε τσακωθεί ποτέ ξανά, και ήρθε σ' αυτή τη γέφυρα μόνος του για να ξεφύγει από μένα, νομίζω. Δεν ξέρω. Τώρα που το μυστικό μου έχει αποκαλυφθεί, τώρα που εκείνος ξέρει τι είμαι, ο θυμός που μοιραστήκαμε διαλύεται, σαν να φώλιαζε σε έναν τραυματισμένο μυ που αρχίζει να επουλώνεται.

Βάζει το παλτό του στους ώμους μου όταν τρέμω από το κρύο. Τα μπράτσα του γλιστρούν κάτω από τα δικά μου και με τραβάει πάνω του. Γέρνω στη ζεστασιά του, και η σκιά μας αλλοιώνεται από λευκά στίγματα που προσγειώνονται στο σκηνικό.

«Πέφτουν τα αστέρια;» ρωτάω.

«Χιόνι είναι» ψιθυρίζει. Διατρέχει με το χέρι του τρυφερά τη ραχοκοκαλιά μου, τραντάζεται από τα γέλια. «Είναι μόνο χιόνι».

Δροσερό και λεπτεπίλεπτο, το χιόνι πέφτει στα χείλη μου.

«Είναι και το χιόνι δικό μας;» ρωτάω.

«Ναι» λέει, με το στόμα του στον λαιμό μου. «Τα πάντα, όλα είναι δικά μας».

«Σ' ευχαριστώ». Τα δάχτυλά μου χώνονται στα μαλλιά του. «Για όλα».

«Εγώ σ' ευχαριστώ». Ο πόνος γδέρνει τον λαιμό του. Σφίγεται πάνω μου ακόμα πιο δυνατά, σαν να μπορούσε να εξαφανιστεί μέσα μου αν το προσπαθούσε. «Που με έκανες να θέλω να το παλέψω».

Προσπαθεί να γελάσει ξανά, αλλά δεν είναι το ίδιο γέλιο που πάντα λάτρευα. Τα γέλια που λατρεύω αντηχούν. Τα έκανα να βγαίνουν από το στήθος του όταν ήταν ξαπλωμένος με βελόνες στις φλέβες του. Όταν έσφιγγε το χέρι μου, προσπαθώντας απεγνωσμένα να κρατηθεί από κάτι αληθινό. Τώρα το γέλιο του είναι κούφιο. Τελειώνει απότομα αντί να σβήνει απαλά.

«Αγάπη μου» λέω, και η φωνή μου ίσα που ακούγεται. «Γιατί ήρθες εδώ, σ' αυτή τη γέφυρα;»

Η λάμπα του δρόμου τρεμοπαίζει. Τα αστέρια αρχίζουν να πέφτουν με ορμή. Το σκοτάδι τρυπώνει στη σκηνή, σβήνει το χρυσό μας φωτοστέφανο.

Σφίγγει τα χείλη του. Τα μάτια του κλείνουν, καθώς το χιόνι καλεί τα δάκρυά του.

«Λυπάμαι, Σαμ, γλυκό μου» λέει, με την αναπνοή του να κόβεται, τα δάχτυλά του να τσαλακώνουν το παλτό σαν να ήταν σεντόνι στην πλάτη μου. «Μακάρι να μπορούσα να συνεχίσω να προσποιούμαι μαζί σου».

Το κάστρο μας στέκεται πίσω μας, μας ακούει. Καθώς εκείνος κλαίει στον ώμο μου, το μόνο που αισθάνομαι είναι η κάθε φορά που άνοιξε τα μάτια του ενώ νόμιζα ότι δεν θα τα καταφέρει. Νιώθω τα χαμόγελα που μοιραζόμασταν όταν ο θάνατος αποφάσιζε να μου τον δώσει πίσω, ξανά και ξανά.

Έτσι, μπορώ μόνο να ψιθυρίσω: «Δεν καταλαβαίνω».

Πιέζει το μέτωπό του στο δικό μου, ενώ ρυάκια δακρύων κυλάνε χαράσσοντας ένα καυτό μονοπάτι στις παγωμένες κορυφές των ζυγωματικών του, και ένας φόβος που κάποτε τον ήξερα πολύ καλά παίρνει τη θέση της αγκαλιάς του.

«Χαίρομαι που μου είπες το μυστικό σου» λέει, και τα δάκρυα σκαλώνουν στην καμπύλη του χαμόγελού του. «Χαίρομαι που θα συνεχίσεις να ζεις ακόμα και όταν θα έχω φύγει».

Με φιλάει, χιόνι και αλάτι ανάμεσα στα χείλη μας.

Με φιλάει σαν να είναι η τελευταία φορά που θα έχει την ευκαιρία να το κάνει.

«Να με θυμάσαι» λέει. «Να θυμάσαι ότι, κι αν τα αστέρια έπεσαν, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν άξιζε να ευχόμαστε σ' αυτά».

«Δεν καταλαβαίνω» λέω, αλλά το φιλή έχει τελειώσει.

Το άγγιγμά του έχει ήδη αφήσει το πρόσωπό μου. Εκείνος έχει ήδη στραφεί και απομακρύνεται. Τον πλησιάζω ξανά, για να πλέξουμε τα δάχτυλά μας, για να τον τραβήξω πίσω όπως έκανα πάντα, αλλά ο θάνατος τον έχει πιάσει ήδη από το χέρι.

«Στάσου». Οι πατημασιές του χάνονται κάτω από το λευκό, σβήνονται. «Στάσου!»

Δεν με ακούει. Ακούει μόνο τη νύχτα να καλεί από την άλλη πλευρά της γέφυρας με την υπόσχεση της γαλήνης.

«Στάσου – σε παρακαλώ...» Τα δάκρυά μου αναβλύζουν γιατί, όσο κι αν προσπαθώ, δεν μπορώ να τον ακολουθήσω.

Το σχήμα των αναμνήσεών μας ξεθωριάζει, χάνεται από τη λάμψη της λάμπας του δρόμου και χώνεται στις σκιές.

«Όχι, δεν μπορείς... δεν έχεις» –κουνάω το κεφάλι μου σε άρνηση– «δεν μπορείς να φύγεις ακόμα... δεν μπορείς να φύγεις... δεν μπορείς να φύγεις έτσι... δεν μπορείς...».

Εσύ.

Το φως μου, η αγάπη μου, η αιτία μου.

«Θα πεθάνεις».

Ο φόβος τρυπώνει στα πλευρά μου. Σπάει το σώμα μου, τους πνεύμονές μου και την καρδιά μου.

Όταν το σκοτάδι καταπίνει και το τελευταίο ίχνος του, η

πραγματικότητα έρχεται να θερίσει, και ο πόνος βρίσκεται βαρύς στο χέρι της σαν δρεπάνι.

Το χιόνι μετατρέπεται σε θύελλα. Προσπαθώ να μαζέψω στα χέρια μου τις λαμπερές νιφάδες που χορεύουν και να τις στείλω πίσω στον ουρανό τους. Τα γόνατά μου πέφτουν στη γη, καίγονται από το κρύο. Το κάστρο μου με παρακολουθεί με οίκτο. Τα δάκρυά μου κυλούν σαν βροχή και γίνονται ποτάμι, οι αναστεναγμοί μου μετατρέπονται σε λυγμούς και οι αναμνήσεις μου γίνονται ένα τίποτα.

Τα αστέρια μου πέφτουν.

Και δεν μπορώ να τα σώσω.

1

μάτια με κίτρινες ανταύγειες

χρόνια αργότερα...

Ο ΤΑΝ ΠΕΘΑΝΕ, άλλαξα. Κάποτε μας ονειρευόμουν, πιστεύοντας ότι μέσα στα μάτια του με τις κίτρινες ανταύγειες υπήρχε ένα μέλλον στο οποίο μπορούσα να βασιστώ. Κανένα μέλλον δεν είναι ποτέ σίγουρο. Τίποτα δεν σου το μαθαίνει αυτό καλύτερα από το να βλέπεις κάποιον που αγαπάς να φεύγει.

Τίποτα δεν σου το μαθαίνει αυτό καλύτερα από το να μεγαλώνεις σε ένα νοσοκομείο.

Ο μόνιμος λευκός θόρυβος σε κρατάει στα λογικά σου. Φορεία περνούν και το προσωπικό περπατάει στις καθορισμένες λωρίδες του σαν να βρίσκεται σε κάποιο είδος ιατρικού αυτοκινητόδρομου. Πέρα από αυτό, υπάρχει άνοστο, άγευστο φαγητό και άνοστο, άγευστο ντεκόρ για να συνοδεύει την ποινή σου. Αυτό είναι όλο κι όλο ένα νοσοκομείο, στ' αλήθεια. Όχι ένα μέρος για να γίνεις καλά ή ένα μέρος για να θεραπευτείς, αλλά ένα μέρος για να περιμένεις.

Φανταστείτε μια βόμβα δεμένη στον καρπό σας. Κάνει ήχους. Όπως ένας καρδιογράφος. Μέρα και νύχτα. Μια αντίστροφη μέτρηση. Μια αντίστροφη μέτρηση, παρεμπιπτόντως, που δεν μπορείς να δεις. Κοίτα τη βόμβα σου, κράτα την ψηλά

σαν ρολόι. Το μόνο που θα σου ανταποδώσει το βλέμμα είναι ένα κόκκινο φως που αναβοσβήνει μ' αυτό το μπιπ μπιπ σαν γάβγισμα. Υπενθυμίζει ότι αυτή η βόμβα θα εκραγεί. Απλώς δεν ξέρεις πότε.

Έτσι είναι όταν περιμένεις να πεθάνεις.

Μια βόμβα κυλάει στις φλέβες σου με το όνομα της ασθένειας.

Δεν μπορείς να την απενεργοποιήσεις. Δεν μπορείς να την καταστρέψεις. Δεν μπορείς να την αποφύγεις.

Ο χρόνος, η αρρώστια και ο θάνατος είναι ελεεινοί μηχανισμοί από αυτή την άποψη. Τους αρέσει να φτιάχνουν θηλιές από φόβο και τους αρέσει να παίζουν παιχνίδια. Οι σκιές είναι τα εργαλεία τους, που γέρνουν πάνω από τους ώμους σου με απόκοσμα δάχτυλα, σε παρασύρουν στο σκοτάδι, παίρνοντας το σώμα σου, το μυαλό σου και ό,τι άλλο θέλουν.

Ο χρόνος, η ασθένεια και ο θάνατος είναι οι μεγαλύτεροι κλέφτες στον κόσμο.

Ή ήταν.

Μέχρι που ήρθαμε εμείς. Τέσσερις φίλοι που δεν πιστεύουν στις βόμβες.

Η Σόνι εισέβαλε στη ζωή μου όχι ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου, αλλά κλοτσώντας έναν αυτόματο πωλητή που της στερούσε τη σοκολάτα της. Μόλις με είδε, η απογοήτευσή της έλιωσε, και μοιραστήκαμε την άθλια σοκολάτα και μιλήσαμε για μακρινά όνειρα κατάχαμα, στο κρύο πάτωμα του διαδρόμου. Αν και δεν το ήξερα εκείνη τη στιγμή, είχε επιβιώσει από μια απώλεια πολύ μεγαλύτερη από εκείνη του πνεύμονά της. Με μαλλιά στο χρώμα της φωτιάς και έναν αέρα ελευθερίας, είναι μονομάχος, ο πιο γενναίος κλέφτης που ξέρω.

Ο Κερ είναι πολύ πιο ήρεμο πλάσμα. Είναι η δύναμή μας, η πάντα ένοχη δύναμή μας. Η μητέρα του είναι Γαλλίδα, ο πατέρας του Αϊτινός, και οι δύο αγαπούν τα επιτηδευμένα ονόματα. Κερ σημαίνει στα γαλλικά *καρδιά*, αν και η καρδιά στο σώμα του Κ είναι ραγισμένη. Κυριολεκτικά. Αλλά η καρδιά στην ψυχή του είναι μεγαλύτερη από όλων μας. Είναι, στην παρέα μας, αυτός που αγαπά πιο πολύ, και ο χειρότερος κλέφτης ανάμεσά μας.

Ο Νίο είναι συγγραφέας, ένας κυνικός ποιητής. Σε αντίθεση με τη Σόνι, είναι σιωπηλός, και σε αντίθεση με τον Κ, είναι αμείλικτος. Η σπονδυλική του στήλη είναι εύθραυστη, αλλά τα λόγια του υπερκαλύπτουν αυτό το κενό. Είναι κοκαλιάρης και κοντός, τόσο μικροκαμωμένος, που τον φωνάζουμε Μωρό, αν και για μωρό έχει σίγουρα πολύ έντονη προσωπικότητα. Θα έβαζα στοίχημα ότι δεν έχει χαμογελάσει ποτέ στη ζωή του. Τον ξέρω περισσότερο καιρό, και, παρόλο που είναι καχύποπτος και κακότροπος, όλα αυτά είναι μια μάσκα, η προστασία του. Είναι επίσης ο πιο έξυπνος άνθρωπος που ξέρω – παρατηρητικός, δημιουργικός, ανθεκτικός–, αυτός που σχεδιάζει και καταγράφει τα φοβερά μας ληστρικά κατορθώματα. Υποστηρίζει πως η Σόνι κι εγώ είμαστε εξωστρεφείς που τον απήγαγαν και τον ανάγκασαν να γίνει φίλος μας, αλλά ξέρω ότι κατά βάθος απολαμβάνει την παρέα. Τα νοσοκομεία είναι μοναχικά μέρη μέχρι να βρεις τους δικούς σου ανθρώπους.

Εδώ και χρόνια, ο Νίο, η Σόνι και ο Κ μπαينوβγαίνουν στο νοσοκομείο.

Τώρα, όταν πάνε σπίτι τους, δεν πάνε για πολύ. Η ασθένεια είναι άπληστη. Παίρνει κομμάτια σου μέχρι που δεν αναγνωρίζεις πια τον εαυτό σου, και ο Νίο, ο Κ και η Σόνι δεν αναγνωρίζουν πια τον εαυτό τους έξω από αυτό το μέρος.

Είτε είσαι άρρωστος είτε όχι, η νύχτα μετατρέπει τα παρά-

θυρα σε καθρέφτες. Στο παρελθόν, έδειχνε στους φίλους μου εικόνες πτωμάτων πάνω στο γυαλί: σκελετούς με οστά γυμνωμένα από τη σάρκα, όργανα που κατέρρεαν μέσα στη θωρακική κοιλότητα, αίμα που έτρεχε από το στόμα. Έτρεμαν μπροστά στην προφητεία, τα δάχτυλά τους μόλις που άγγιζαν την επιφάνεια που τους γοήτευε. Διαγνώσεις, χάπια, βελόνες και τόσοι νέοι καθρέφτες που ποτέ δεν ήθελαν να συναντήσουν καταλάμβαναν τη ζωή τους. Οι αντανakλάσεις τους έγιναν η πραγματικότητά τους.

Έτσι, αντί να κοιτάζουν τη νέα εκδοχή του εαυτού τους, που την καθιστούσαν εύθραυστη τα κρεβάτια στα οποία κοιμόντουσαν και οι νοσοκομειακές ρόμπες που φορούσαν, οι φίλοι μου έσβηγαν τα φώτα. Ανέβαιναν μια σκάλα και συναντιόντουσαν σε μια ταράτσα. Με τα ακροδάχτυλά τους χάιδευαν τον ουρανό χωρίς τίποτα να τους εμποδίζει να αγγίξουν τα αστέρια.

Απτόητοι.

Θα πρέπει απλώς να κλέψουμε τα πάντα, είπε η Σόνι. Ακόμα και όταν η φλόγα δεν έκαιγε το ίδιο ζωηρά, ήταν γενναία. Ας κλέψουμε ό,τι μπορούμε προτού φύγουμε.

Τα πάντα; ρώτησε ο Κ.

Τα πάντα.

Ο κατάλογος με τα πάντα είναι πολύ μακρύς, είπε ο Νίο.

Σας έχουν κλέψει τη ζωή σας, είπα. Γιατί να μην κλέψετε λίγη πίσω;

Εκείνη τη μέρα γεννήθηκε η λίστα των στόχων μας. Αλλά, μέχρι στιγμής, τα πάντα δεν είναι ακόμα δικά μας.

Η κλοπή είναι μια μορφή τέχνης, και εμείς δεν έχουμε γίνει ακόμα καλλιτέχνες. Αλλά αυτό δεν μας εμποδίζει από το να προσπαθούμε.

Ένα απόγευμα με καθαρό ουρανό βγαίνουμε από το νοσο-

κομείο. Η Σόνι ηγείται της επίθεσης, ο Κ σπρώχνει τον Νίο σε ένα αναπηρικό αμαξίδιο διασχίζοντας τη λεωφόρο. Κατηφορίζουμε το πεζοδρόμιο και μπαίνουμε σε ένα μίνι μάρκετ. Η Σόνι πλησιάζει ένα σταντ γεμάτο γυαλιά ηλίου και φοράει ένα ζευγάρι ανιατόρς, τσεκάρει τον χώρο και κουνάει το κεφάλι της.

«Τώρα» λέει, με την ετικέτα της τιμής να κρέμεται δίπλα στον κρόταφό της.

Ο Κ κατευθύνεται προς τα ψυγεία.

«Τώρα;» Ο Νίο σηκώνει το βλέμμα, χαϊδεύοντας το βιβλίο που δεν φεύγει ποτέ από το πλάι του. Οι *Μεγάλες προσδοκίες*. Είναι μια σταθερά, όπως μια κρεατοελιά ή το σχήμα της μύτης του. Και η ράχη του βιβλίου είναι τσακισμένη, ακριβώς όπως και του Νίο.

«Τώρα» προστάζει η Σόνι, κορδωμένη.

«Δεν θα μας πιάσουν;» ψιθυρίζω, κοιτάζοντας τριγύρω στο μίνι μάρκετ του βενζινάδικου. Τρεις άνθρωποι περιφέρονται στους διαδρόμους· ο ταμίας ξεφυλλίζει ένα περιοδικό.

«Σίγουρα θα μας πιάσουν» λέει ο Νίο.

Η Σόνι τού ρίχνει ένα κοροϊδευτικό βλέμμα από το πλάι των γυαλιών ηλίου που θα κλέψει σύντομα.

«Γιατί να μας πιάσουν;» τον πειράζει.

Ο Νίο ρουθουνίζει. «*Πάντα* μας πιάνουν».

«Σήμερα είναι διαφορετικά. Η σημερινή μέρα είναι με το μέρος μας» δηλώνει η Σόνι, παίρνοντας μια βαθιά και θεατρinίστικη ανάσα. «Δεν το μυρίζεις, Νίο; Πόσο γλυκός είναι ο αέρας;»

«Είμαστε στον διάδρομο με τα γλυκά, ηλίθια!» Το αναπηρικό αμαξίδιο του Νίο τρίζει όταν στρίβει το κεφάλι του προς τα πίσω για να με κοιτάξει. «Σαμ, πες της ότι είναι ηλίθια».

Θα το έκανα, αλλά τη θέλω τη ζωή μου.

«Σόνι, είσαι ηλίθια» λέει ο Νίο, αρπάζει ένα στιλό και ένα

σημειωματάριο σφηνωμένα στο αμαξίδιο, γυρίζει τις σελίδες απότομα και σημειώνει βιαστικά: 4:05 μ.μ.: *Η Σόνι είναι ηλίθια.*

Ο Νίο είναι ο γραφέας μας – αυτός που καταγράφει τα κατορθώματά μας. Εντάξει, δεν συμφώνησε ακριβώς να αναλάβει τη δουλειά. Ούτε καν συμφώνησε να έρθει μαζί μας σε αυτή την αποστολή. Αλλά όταν η σπονδυλική σου στήλη έχει σχήμα γάντζου, δεν μπορείς να ξεφύγεις από τα δεσμά της φιλίας. Το αναπηρικό αμαξίδιο βογκάει καθώς το τραβάω μακριά από την εμβέλεια της Σόνι.

«Είναι απίστευτο που χρειάζεσαι χειρουργική επέμβαση στην πλάτη, Μωρό». Η Σόνι δεν έχει συγκεκριμένη δουλειά. Είναι αυτή που μοιράζει δουλειές, παίζει επίσης το διαβολάκι στον ώμο μου, όλο ξεδιάντροπα χαμόγελα. «Αυτό το παλούκι στον κώλο σου θα μπορούσε σίγουρα να χρησιμεύσει ως σπονδυλική στήλη, έτσι δεν είναι;»

«Δες πολλές μαλακίες για κάποια που δεν μπορεί να ανέβει ούτε μια σκάλα» γρυλίζει ο Νίο. Τραβάω το αμαξίδιό του λίγο πιο πίσω.

«Είναι ένα χάρισμα». Η Σόνι αναστενάζει, με τον έναν και μοναδικό της πνεύμονα γεμάτο φιλοδοξία.

«Και τώρα μπορείς να με χαζεύεις όσο δουλεύω, και μη μου χαλάσεις τη συγκέντρωση».

Ο Νίο κι εγώ παρακολουθούμε τη Σόνι να κατευθύνεται προς το ταμείο, με τα βρόμικα λευκά αθλητικά της παπούτσια να τρίζουν στα πλακάκια. Το διαβολάκι δεν παραλείπει να βάλει κρυφά ένα γλειφιτζούρι στην πίσω τσέπη της.

Ο Νίο μουρμουρίζει, «Κλεπτομανής».

«Με συγχωρείτε...» Η Σόνι κουνάει τα χέρια της πάνω από το κεφάλι της για να τραβήξει την προσοχή του ταμιά. Το αδιάφορο βλέμμα που της ρίχνει αλλάζει αμέσως. Η Σόνι είναι όμορφη. Το είδος της ομορφιάς που είναι βάνουση, τυραννική,

με μάτια που λάμπουν. Αλλά υποθέτω ότι ο τρόπος που την κοιτάει έχει να κάνει περισσότερο με τα σωληνάκια του οξυγόνου που καταλαμβάνουν τον χώρο κάτω από τη μύτη της και γύρω από τα μάγουλά της.

Τα τσιγάρα που του δείχνει πίσω από τον πάγκο σκάβουν τον τάφο της.

«Μόνο αυτά, παρακαλώ» λέει η Σόνι.

«Δεσποινίς, εγώ...» Ο υπάλληλος του βενζινάδικου κόβει τη φράση του, κοιτάζοντας μια τα τσιγάρα και μια τη Σόνι. «Είστε σίγουρη; Δεν νομίζω ότι θα μπορούσα να σας τα δώσω και να έχω ήσυχη τη συνείδησή μου».

«Κοιτάζει το στήθος της με τη συνείδησή του απολύτως ήσυχη» λέει δηκτικά ο Νίο, έτοιμος, θαρρείς, να δαγκώσει το χέρι του όπως στηρίζει το κεφάλι του.

«Αχ, όχι, κύριε, δεν είναι για μένα...» Η Σόνι αναδιπλώνεται, σκύβοντας το κεφάλι της. «Οι φίλοι μου κι εγώ, εμείς...»

Το διαβολάκι δακρύζει εύκολα. Πιέζει το χέρι στα χείλη της. «Δεν ξέρουμε πόσος χρόνος μάς έχει απομείνει. Ο Νίο, το αγόρι εκεί πέρα. Πρέπει να χειρουργηθεί αύριο. Καρκίνος».

Δείχνει πάνω από τον ώμο της τον Νίο κι εμένα, ενώ ο υπάλληλος μας κοιτάζει στα μάτια. Ο Νίο κι εγώ κοιτάμε αμέσως αλλού. Ο Νίο φτάνει στο σημείο να προσποιηθεί ότι προσπαθεί να διαλέξει τσίχλες διαβάζοντας τα συστατικά στο πίσω μέρος της συσκευασίας.

Η Σόνι ρουφάει τη στεγνή μύτη της και σκουπίζει τα δάκρυα που δεν έχουν κυλήσει. «Θέλαμε να πάμε στην ταρατάσα όπως παλιά, να κάνουμε τη μικρή μας επανάσταση» λέει, ανασηκώνοντας τους ώμους της, γελώντας μόνη της. «Δεν ξέρω τι θα κάνω αν δεν τα καταφέρει. Είναι τόσο καλή ψυχή. Έχασε τους γονείς του σε μια πυρκαγιά, ξέρετε, και το κουτάβι του! Εγώ...»

«Εντάξει, εντάξει!» Ο ταμίας πιάνει ένα πακέτο. «Ορίστε, πάρτε τα. Άντε, πηγαίνατε».

«Ω, σας ευχαριστώ» κελαηδάει η Σόνι, τα αρπάζει χωρίς δεύτερη σκέψη και βγαίνει καμαρωτή από την πόρτα.

Σοκαρισμένοι από το γεγονός ότι το κόλπο έπιασε, ο Νίο κι εγώ τρέχουμε πίσω της. Εκείνος καταφέρνει να βουτήξει μια σακούλα με αρκουδάκια-ζελεδάκια, χώνοντάς την ανάμεσα στο πόδι του και το πλάι του αμαξιδίου. Με το που βγαίνουμε έξω και η πόρτα κλείνει πίσω μας, ξεφυσάμε και οι δύο για να διώξουμε την ταραχή μας, ενώ η Σόνι κάνει μερικά χαρούμενα βήματα και σταματάει.

«Γράψ' το» διατάζει η Σόνι, δείχνοντας το σημειωματάριο του Νίο.

Ο Νίο εκτελεί τη διαταγή, γράφοντας, 4:07 μ.μ.: *Η ηλίθια κατάφερε να εξαπατήσει με επιτυχία έναν βυζομανή ώστε να της δώσει τζάμπα τσιγάρα.*

Η Σόνι πετάει στριφογυριστά το πακέτο στον αέρα και το αρπάζει με το ένα χέρι.

«Δεν έχω καρκίνο» λέει ο Νίο.

«Όχι, δεν έχεις. Αλλά ο καρκίνος μόλις μας γλίτωσε δέκα δολάρια, κι αυτό είναι το μόνο καλό πράγμα που πρόκειται να κάνει στο προσεχές μέλλον».

«Σόνι» κλαψουρίζω.

«Τι; Τα καρκινοπαθή παιδιά με λατρεύουν. Πάντα ξεκαρδίζονται όταν τα κυνηγάω και πέφτω κάτω από την έλλειψη οξυγόνου. Δούναι και λαβείν, ναι;»

«Είσαι σίγουρη ότι δεν έκλαιγαν;» λέει ο Νίο.

«Δούναι. Και. Λαβείν;» ρωτάω.

Δεν γνωρίζω πολύ καλά τις διάφορες κοινές εκφράσεις, τα πράγματα που όλοι ξέρουν. Σαρκασμός, ειρωνεία, ιδιωτισμοί, αθλητικά. Όλα μού διαφεύγουν μέχρι να μου τα εξηγήσει ο Νίο.

«Σημαίνει “δίνω και παίρνω”» λέει. Ο Νίο ξέρει τα πάντα.

«Ναι!» πετάγεται η Σόνι. «Όπως όταν σκοτώνεις κάποιον, οπότε σε σκοτώνουν. Όπως το κάρμα! Έτσι λειτουργεί το δού-
ναι και λαβείν».

Κοιτάζω τον Νίο. «Αλήθεια;»

«Όχι. Υπάρχει κάποιος λόγος για τον οποίο πρέπει εγώ να είμαι εδώ;» ρωτάει, ενώ το αναπηρικό του αμαξίδιο ξαφνικά τρί-
ζει, καθώς η ισορροπία του διαταράσσεται από κάτι που τοπο-
θετήθηκε στο καλαθάκι που έχει στο κάτω μέρος. Ο Νίο συνο-
φρυνώνεται. Στρέφεται προς τα πίσω όσο του επιτρέπει η πλά-
τη του και βλέπει μια εξάδα μπίρες κάτω από το κάθισμά του.

Έφτασαν τα μπράτσα της αποστολής μας. Ο Κ μοιάζει πε-
ρισσότερο με άντρα παρά με αγόρι, ψηλός και όμορφος. Με τα
χέρια του χωμένα στις τσέπες, σπρώχνει απαλά με το πόδι του
τις μπίρες πιο βαθιά στην κρυψώνα τους.

«Πώς πήγε;» ρωτάει ο Κ.

Η Σόνι βιάζεται να επιδείξει τα λάφυρά της.

«Μας γλίτωσα δέκα δολάρια χάρη στον καρκίνο!»

Ο Κ γέρνει το κεφάλι του στο πλάι. «Πήρες τσιγάρα;»

«Και αρκουδάκια-ζελεδάκια» λέω.

Ο Νίο πετάει τη σακούλα πάνω από το κεφάλι του στο στή-
θος του Κ.

«Έλα, ρε Κ». Η Σόνι βάζει τα χέρια στους γοφούς της. «Τι θα
ήμασταν χωρίς σαρκασμό εκτός από βαρετά κλισέ, ε;»

«Δεν θα χρησιμοποιούσατε έναν ασθενή σε αναπηρικό αμα-
ξίδιο για βαποράκι, ίσως;» Ο Νίο προσπαθεί να απομακρυνθεί,
αλλά ο Κ κρατάει την πλάτη του αμαξιδίου όπως θα κρατούσε
κανείς τον γιακά ενός πουκαμίσου.

Ο Νίο στρέφει απαυδισμένος το βλέμμα προς τα πάνω. Βγά-
ζει ένα άλλο σημειωματάριο από την πλαϊνή τσέπη, αυτό εδώ
με σκισμένο το εξώφυλλο. Καθώς παίρνουμε πάλι τον δρόμο

της επιστροφής προς τη βάση μας, προσθέτει τις σημερινές κατακτήσεις στη λίστα των στόχων μας.

Τσιγάρα (η cool μάρκα από τις ταινίες του Μποντ)

Μπίρες

Ένα γλειφιτζούρι

Γυαλιά ηλίου του κώλου

Αρκουδάκια-ζελεδάκια

Ένα απόγευμα έξω

Ένα μάτσο άγχος

Τα νοσοκομεία είναι άνοστα, άγευστα μέρη. Αλλά ακόμα κι αν δεν ονειρεύομαι όπως παλιά, δεν υπάρχει πιο συναρπαστική παρέα από την παρέα των κλεφτών.

«Μωρό, είσαι ένας βράχος» λέει η Σόνι, με την υπερηφάνεια και τη συντροφικότητα να φωτίζουν το πρόσωπό της. «Χωρίς εσένα, η αποστολή θα κατέρρευε. Ποιος άλλος θα κατέγραφε τις ένδοξες ιστορίες μας;»

«Επιπλέον, είσαι εξαιρετικό καλάθι για ψώνια» προσθέτει ο Κ, χαϊδεύοντας την κορυφή του κεφαλιού του Νίο.

«Κοίτα, Κ, δες πόσα αυτοκίνητα» λέει ο Νίο, δείχνοντας τον δρόμο. «Ρίξε με εκεί».

Αντί γι' αυτό, ο Κ βάζει μια χούφτα καραμέλες στο στόμα του Νίο καθώς επιστρέφουμε.

Η Σόνι πηδάει τις λευκές γραμμές της διάβασης πεζών σαν πέτρα που αναπηδάει στο νερό. Ο Κ σπρώχνει τον Νίο ακριβώς πίσω της, δύο παπάκια που ακολουθούν στη σειρά. Εγώ είμαι η ουρά, ένας αφηγητής. Πάντοτε φτάνουν στο τέρμα πριν από μένα.

Ο Νίο έχει τη λίστα των στόχων μας στα πόδια του, και μια ακτίνα φωτός παίζει στο μεταλλικό σπирάλ του σημειωματά-

ριου, φευγαλέα, σαν να αποφάσισε ο ήλιος να το πειράξει και να γελάσει μαζί του. Σηκώνω το βλέμμα ψηλά αναζητώντας τον, κοιτάζοντας πέρα από τη γραμμή των αυτοκινήτων που διακλαδίζονται μετά τη διασταύρωση.

Η καρδιά μου βουλιάζει.

Ακριβώς μετά τα αυτοκίνητα, ένα ποτάμι κόβει την πόλη στα δύο. Η γέφυρά του είναι το μόνο που συνδέει τις δυο πλευρές. Μια γέφυρα που γνωρίζω σε όλη μου τη ζωή και μου προκαλεί πόνο στο στήθος. Αντί για γελαστούς αγνώστους και παιδιά που πετούν κέρματα στο νερό, βλέπω χιόνι στα κάγκελα. Βλέπω το σκοτάδι.

Πάω να κοιτάξω αλλού, να αφήσω το παρελθόν στην ησυχία του, αλλά κάτι άλλο αναδύεται πίσω του.

Κίτρινο.

Μόνο μια φευγαλέα λάμψη.

Το γκριζό υποχωρεί, χρωματιστά νήματα παρασύρονται από την αύρα του ποταμού. Μήπως ο ήλιος κατέβηκε στη Γη και αποφάσισε να περάσει μια μέρα ανάμεσα στους υπηκόους του;

Τεντώνω τον λαιμό μου για να δω καλύτερα, αλλά υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι στη γέφυρα: τα ζευγάρια, οι τουρίστες και τα παιδιά εμποδίζουν τη θέα μου, και οι πόλεις είναι ανυπόμονες. Ένα κορνάρισμα με επαναφέρει στο σημείο όπου στέκομαι, ενώ οι φίλοι μου με περιμένουν λίγο πιο μπροστά.

«Σαμ;» φωνάζει ο Κ.

«Συγγνώμη». Περπατάω βιαστικά το υπόλοιπο της διαδρομής. Καθώς μπαίνουμε όλοι μαζί στο νοσοκομείο, στρέφω το κεφάλι μου πάνω από τον ώμο μου, τώρα που η γέφυρα είναι πολύ μακριά για να μου κάνει κακό. Συνεχίζω να κοιτάζω πίσω μου μέχρι που η αντανάκλασή μου με κοιτάζει σαν φάντασμα από τις γυάλινες πόρτες.

«Βρε, βρε» λέει η Σόνι, με το γλειφιτζούρι ανάμεσα στα δόντια της. «Η συμμορία των λαθρεμπόρων επιστρέφει από μια μέρα στη θάλασσα». Κρύβει τα τσιγάρα στο μανίκι της μόλις φτάνουμε στο αίθριο.

Είναι παλιό και ψεύτικα χαρωπό, όπως τα περισσότερα νοσοκομεία παιδών. Φανταχτερά μπαλόνια και ξεθωριασμένα χρωματιστά πλακάκια επιχειρούν να φωτίσουν έναν χώρο όπου πολλοί έρχονται και φεύγουν σκοτεινιασμένοι. Υπάρχουν αφίσες και πανό στους τοίχους για θεραπείες και πραγματικές ιστορίες επιζώντων, αλλά και αυτές είναι παλιές, ενώ νοσηλευτές και γιατροί μπαινοβγαίνουν βιαστικά συμπληρώνοντας το σκηνικό.

«Τώρα, γρήγορα!» λέει η Σόνι. «Ας τα πάμε όλα επάνω προτού... Έρικ!»

Ο πιο διαβόητος δεσμοφύλακας (νοσηλευτής) του ορόφου μας, ο Έρικ, έχει εξαιρετική αίσθηση του συγχρονισμού. Ανασηκώνει το φρύδι του ακούγοντας τον τόνο της φωνής της Σόνι, ενώ το πόδι του χτυπάει νευρικά το έδαφος. Ο ανιχνευτής μαλακίας είναι ένα καλοακονισμένο όπλο του, και, όταν θυμώνει, δεν θα ήθελα να δω την οργή του να ξεσπάει ούτε σε πραγματικούς φυλακισμένους.

«Και ακριβώς κάτω από τη μύτη της ηλίθιας λαθρεμπόρου, η ιστορία επαναλαμβάνεται» αφηγείται ο Νίο. «Να πω σ' τα έλεγα εγώ ή να σε καρφώσω που με απήγαγες...» Ο Κ χώνει κι άλλες καραμέλες στο στόμα του Νίο, ενώ εγώ ανοίγω το βιβλίο από την πλαϊνή τσέπη και το βάζω μπροστά στη μούρη του.

«Πού ήσασταν;» ρωτάει ο Έρικ. Οι σακούλες κάτω από τα μάτια του και τα σκούρα μαλλιά του έχουν το ίδιο χρώμα, τα χέρια του είναι σταυρωμένα στο στήθος του. Ανησυχεί για εμάς, αλλιώς δεν θα είχε κατέβει ως εδώ για να μας πάει στο σπίτι.

«Έρικ, Έρικ – πρώτα απ' όλα, καινούργια στολή είναι αυτή;»

ρωτάει η Σόνι, κάνοντας μια χαριτωμένη χειρονομία. «Σου δίνει πραγματικά χρώμα στο πρόσωπο...»

«Όχι εσύ!». Ο Έρικ σηκώνει το χέρι του, κάνοντάς την να σωπάσει. Μετά κοιτάζει κατευθείαν εμένα.

Μακάρι να είχα έναν από αυτούς τους μανδύες που σε κάνουν αόρατο.

«Βγήκαμε απλώς να πάρουμε λίγο καθαρό αέρα» λέω, κοιτάζοντας το έδαφος και ξύνοντας τον σβέρκο μου.

«Καθαρό αέρα, ε;» Ο Έρικ κατσουφιάζει, χωρίς να πείθεται. «Ξεχάσατε ότι έχουμε έναν ολόκληρο όροφο για να κάνετε ακριβώς αυτό;» Αναφέρεται στον κήπο στον έκτο όροφο.

Όταν η πλάτη του Νίο λειτουργούσε ακόμα, οι τέσσερις μας κρυβόμασταν στους θάμνους εκεί πάνω. Σχεδιάζαμε να ζήσουμε όλη μας τη ζωή στον κήπο και να προσποιούμαστε ότι ήμασταν άνθρωποι του δάσους που τρέφονταν μόνο με άγρια μούρα. Αυτό έπιασε για περίπου τρεις ώρες, αλλά μετά πεινούσαμε και κρυώναμε, και ο Κ κόντευε να βάλει τα κλάματα επειδή δεν μπορούσε να φορτίσει το κινητό του για να ακούσει μουσική. Επιστρέψαμε γεμάτοι λάσπες και μυρίζοντας χρώμα.

Από τότε, ο Έρικ δεν έλεγε να μας αφήσει από τα μάτια του.

«Λοιπόν!» Η Σόνι δεν πτοείται. «Συγγνώμη κιόλας που χρειαζόμαστε μια αλλαγή σκηνικού».

«Φτάνει». Ο Έρικ κουνάει τα χέρια του στον αέρα, και οι τέσσερις μας συσπειρωνόμαστε περισσότερο. «Δεν θα έπρεπε να χρειάζεται να σας λέω να μη φέρεστε απερίσκεπτα».

Δείχνει τον Νίο –«Εσύ έχεις χειρουργείο αύριο»– και τον Κ –«κι εσύ έχεις ραντεβού για υπερηχογράφημα»– και μετά τη Σόνι – «κι εσύ κανονικά δεν πρέπει ούτε καν να σηκώνεσαι από το κρεβάτι. Τώρα πηγαίνετε επάνω!».

Ο Κ σπρώχνει με φόρα το αμαξίδιο του Νίο καθώς τρέχουμε προς τα ασανσέρ. Η Σόνι πατάει το κουμπί με τη σόλα του

παπουτσιού της. Μόλις φτάνουμε στον τελευταίο όροφο, ο Κ σηκώνει τον Νίο στα χέρια αγκαλιάζοντας το αδύνατο κορμί του, προσέχοντας τη σπονδυλική του στήλη. Αποδώ, πρέπει να σκαρφαλώσουμε με τα πόδια για να φτάσουμε στην ταράτσα. Εγώ πιάνω το αναπηρικό αμαξίδιο, ενώ η Σόνι ανεβαίνει με άλματα τα σκαλιά.

Στα μισά της διαδρομής, η Σόνι και ο Κ χρειάζονται ένα διάλειμμα.

Η Σόνι κλείνει τα μάτια της και ακουμπάει στα κάγκελα. Το μισό της στήθος ανασηκώνεται, βαθιά και γρήγορα, αλλά αρνείται να ανοίξει το στόμα της για να αναπνεύσει. Δεν θα έδινε ποτέ σε μια απλή αύξηση υψομέτρου την ικανοποίηση να την κάνει να αποδεχτεί μια τέτοια ήττα.

Ο Κ ακουμπάει κι αυτός στο κάγκελο, με το αυτί του Νίο κολλημένο στο κέντρο του στήθους του.

«Ακούγεται σαν μουσική;» ρωτάει, με τη φωνή σχεδόν σβησμένη.

«Όχι» λέει ο Νίο. «Ακούγεται σαν κεραυνός».

«Ωραίος είναι ο κεραυνός».

«Όχι όταν η καταγίδα βρίσκεται ανάμεσα στα πλευρά σου». Ο Νίο αγγίζει τα σημάδια αιμοφόρων αγγείων που σκαρφαλώνουν στις κλείδες του Κ. «Στις φλέβες σου σιγοβράζουν αστραπές. Προσπαθούν να ελευθερωθούν».

Ο Κ χαμογελάει. «Είσαι πραγματικά συγγραφέας».

«Ναι». Ο Νίο μετακινείται λίγο για καλύτερη ισορροπία, ενώ το αυτί του στρέφεται πάλι στους χτύπους. «Πάρε ανάσες, Κερ».

Κι αυτό επίσης είναι ένα τελετουργικό. Μιας στιγμής σιγή για το μισό ζευγάρι πνευμόνια και τη μισή καρδιά.

Η Σόνι είναι η πρώτη που ανοίγει τα μάτια της και ξαναρχίζει να ανεβαίνει. Κλοτσάει την πόρτα της ταράτσας ανοίγοντάς

τη διάπλατα και βγαίνει με τα χέρια τεντωμένα, απλωμένα προς τον ορίζοντα και από τις δυο πλευρές. Σφυρίζει τη μελωδία του εγκληματία που την έχει γλιτώσει χτυπώντας ρυθμικά και χαρούμενα τα πόδια της.

«Τα καταφέραμε!»

«Τα καταφέραμε» ψιθυρίζω, αφήνοντας κάτω το αμαξίδιο του Νίο και στερεώνοντας τα αναπνευστικά σωληνάκια στο αυτί της Σόνι. Ο Κ αφήνει απαλά κάτω τον Νίο, δίνοντάς του μερικά χαρτιά που βγάζει από την πίσω τσέπη του.

«Σου άρεσε;» ρωτάει ο Νίο.

«Ναι, μου άρεσε». Ο Νίο και ο Κ γράφουν μαζί ένα μυθιστόρημα. Ο Νίο είναι ο συγγραφέας. Ο Κ είναι η έμπνευση, ο αναγνώστης, η μούσα, αυτός με τις ιδέες που δεν μπορεί πάντα να τις βάλει σε λέξεις.

«Αναρωτιόμουν όμως» λέει ο Κ, διαβάζοντας ακόμα το κεφάλαιο στο μυαλό του, «γιατί τα παρατάνε στο τέλος;».

«Τι εννοείς;» Ο Νίο κοιτάζει τις σελίδες.

«Ξέρεις, ο βασικός χαρακτήρας. Αφού ανακαλύπτει ότι ο εραστής του έλεγε ψέματα όλο αυτό το διάστημα, δεν φωνάζει, δεν θυμώνει και δεν πετάει πράγματα, όπως θα θέλαμε να κάνει. Απλώς... μένει».

«Αυτό είναι το θέμα» λέει ο Νίο. «Είναι δύσκολο να εγκαταλείψεις την αγάπη, ακόμα κι αν πονάει». Χαϊδεύει αφηρημένα τον επίδεσμο στο εσωτερικό του αγκώνα του, το βαμβάκι που προστατεύει ακόμα ένα φρέσκο τσίμπημα από βελόνα. «Δοκίμασε να απομακρυνθείς από κάποιον που σε ξέρει τόσο καλά, που σε καταστρέφει. Θα βρεθείς να αναρωτιέσαι πώς θα μπορούσες ποτέ να αγαπήσεις κάποιον άλλον. Και τέλος πάντων, αν σου έδιναν το τέλος που ήθελες, δεν θα το θυμόσουν».

Ο Νίο δεν γράφει απλώς ιστορίες, αλλά γίνεται οι ιστορίες του. Τα περισσότερα από αυτά που γράφει ακούγονται αληθινά,

προκαλούν κάποια ανατριχίλα, αλλά, από την άλλη, τα περισσότερα πράγματα που γράφει σβήνονται ή πετιούνται. Έτσι ήταν πάντα.

Η Σόνι τοποθετεί ένα τσιγάρο στα χείλη του Νίο και ένα άλλο στα δικά μου. Κρατώντας το σταθερά στο στόμα του, ο Νίο το κυκλώνει με το ένα χέρι, μια ασπίδα από το αεράκι. Ο αναπτήρας τρεμοπαίζει μέχρι ο καπνός να φουντώσει από τη φωτιά της Σόνι.

Ο Νίο δεν εισπνέει. Αντ' αυτού, παρατηρεί, όπως κι εγώ, αφήνει τη μυρωδιά να γαργαλάει τα ρουθούνια του και παρακολουθεί τον καπνό να ανεβαίνει, να γίνεται ένα με τα σύννεφα. Ο Κ και η Σόνι δεν ρουφούν το ποτό που αφρίζει κάτω από τα καπάκια των μπουκαλιών. Γλείφουν τον αφρό, με τη γλώσσα να χτυπάει στον ουρανίσκο τους.

Είμαστε άπληστα πλάσματα, αλλά όχι αχάριστα. Δεν χρειάζεται να γίνεσαι μέρος της καταστροφής προκειμένου να θαυμάσεις τα όπλα.

«Πιστεύεις ότι ο κόσμος θα μας θυμάται;» ρωτά η Σόνι, κοιτάζοντας τον ουρανό και παίζοντας με τον γιακά της. Ο Κ χαϊδεύει τις ουλές του και την αστραπή τους. Ο Νίο μετατοπίζει τα προεξέχοντα οστά του πάνω στο κάθισμά του.

Αδικία ή τραγωδία, οι φίλοι μου θα πεθάνουν.

Οπότε τι άλλο μένει να κάνω από το να προσποιούμαι;

«Δεν ξέρω».

Με κοιτάζουν όλοι.

«Το τέλος μας δεν μας ανήκει».

Η Σόνι χαμογελάει. «Ας κλέψουμε πίσω το τέλος μας, τότε».

«Γι' αυτό ήρθαμε εδώ, σωστά;» Ο Κ συνεχίζει. «Είπαμε ότι θα τη σχεδιάζαμε σήμερα. Τη μεγάλη μας απόδραση από το νοσοκομείο». Ο Νίο ρίχνει μια ματιά προς το μέρος του. Οι δυνατότητες που είδαμε σήμερα, αλλά σε μεγαλύτερη κλίμακα,

πάλλονται ανάμεσά μας. Ο Κ ανασηκώνει τους ώμους. «Τι μας εμποδίζει;»

Ξαφνικά, η πόρτα ανοίγει τρίζοντας.

«Εδώ είμαστε. Κανονικά δεν πρέπει να έρχεστε εδώ πάνω, αλλά μερικές φορές τα παιδιά θέλουν να...» Η φωνή του Έρικ μάς ξαφνιάζει. Ο Κ παραλίγο να σπάσει το μπουκάλι του πατώντας το, ενώ ο Νίο κι εγώ πετάμε τα τσιγάρα μας τόσο γρήγορα, που σχεδόν βάζουμε φωτιά ο ένας στο χέρι του άλλου.

Δεν προλαβαίνουμε καλά καλά να σηκωθούμε και να γυρίσουμε, και ο Έρικ είναι ήδη έξαλλος, αλλά μέσα στο χάος ο χρόνος επιβραδύνεται. Μια γνώριμη μελωδία χτυπάει μία και μοναδική νότα, κάνοντας όλα τα κεφάλια να στραφούν προς την ορχήστρα.

Σιωπώ.

Κίτρινο φως διαφαίνεται πίσω από το σώμα του Έρικ.

Και ένας ήλιος κρύβεται πίσω του με τη μορφή ενός κοριτσιού με μάτια με κίτρινες ανταύγειες.

Μια παρέα ετοιμοθάνατων ασθενών.

**Ένας όρκος να ζήσουν το υπόλοιπο
της ζωής τους στο έπακρο.**

Ένας έρωτας μεταμορφωτικός και υπερβατικός.

Μέσα στην ανελέητη καθημερινότητα ενός νοσοκομείου, αγάπησα ένα παιχνιδιάρικο αγόρι με ήλιους στα μάτια, που έγινε η μόνη μου χαρά σε εκείνο το ζοφερό μέρος. Γι' αυτό και ένιωσα να συντρίβεται η ψυχή μου όταν αυτοκτόνησε μπροστά μου.

Από τότε, ορκίστηκα να μην αγαπήσω ποτέ ξανά κανέναν. Με τρεις εξαιρέσεις: τους φίλους μου Σόνι, Νίο και Κερ, μια μικρή συμμορία ατίθασων, ετοιμοθάνατων παιδιών.

Προτού ο θάνατος χτυπήσει αναπόφευκτα την πόρτα μας, οι κλέφτες μου κι εγώ έχουμε σχεδιάσει μια τελευταία ληστεία. Μια μεγάλη απόδραση που θα μας πάρει μακριά από την πραγματικότητα των ασθενειών μας. Τι συμβαίνει λοιπόν όταν εμφανιστεί και κάποιος άλλος; Τι συμβαίνει όταν ένα κορίτσι μπαίνει στην παρέα μας και χάνω τα λόγια μου μπροστά στο παιχνιδιάρικο χαμόγελό της; Τι συμβαίνει όταν έχει ήλιους στα μάτια της, και, όσο κι αν φοβάμαι ότι θα χάσω ξανά, αρχίζω να ερωτεύομαι;

Μετάφραση: Μυρσίνη Γκανά



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 28686